

KUTSAL TOPALOĞLU

Çift Başlı Kartal'ın Gölgesi

roman

BİLGİ YAYINEVİ

Nisan ayının son alacakaranlıklarından biriydi. Büyük bir kamp ateşinin etrafında toplanan grubun çıkardığı tuhaf sesler, özellikle de bir kadının haykırırcasına söylediği hüznü şarkı, ürpertici bir şekilde yankılanıyordu gecede. Diğer bütün sesler kesilmişti, ne bir yaprak hışırtısı, ne de bir kuş sesi duyuluyordu ormanda; sanki tüm tabiat, günlerdir beklenen çok önemli bir gösteriyi izlemeye başlamıştı nefesini tutarak.

Devasa kayın ağaçlarıyla kaplı vadinin derinliklerinde durgunca akan bir nehrin kıyısında ydılar. Başına kartal tüyleri tutturulmuş kızıl renkli bir şapka tayan, üzerine de rengârenk kumaş parçaları ve irili ufaklı birçok zil takılmış uzun bir ceket giyen kadın, şarkı söyleyip dans ediyordu elindeki davulu çalarken. Kadının ve hemen yanındaki ateşin çevresinde geniş bir çember yaparak oturmuş olan dokuz kişi de, yüksek sesle eşlik ediyordu onun hüznü şarkısına.

“Bir Kızılderili ritüeli galiba” diye düşünen A. Joshua, daha yakından izlemeye başladı onları. Garip kıyafetli kadının üç dört adım gerisinde, çimenlerin üzerinde yarı çıplak yatan adamı fark etti birden. Ay ışığının ve alevlerin aydınlattığı adamın yüzüne daha yakından baktığı anda da irkilip geri çekildi. Bilinci bulanıklaştı, hiçbir şey göremez oldu.

Çok geçmeden kendine gelmişti Joshua. İnsanların ortasında sırtüstü yatan adamın yüzüne bakar bakmaz, “Bu benim!” diyebilirdi büyük bir korkuyla. “Aman Tanrım! Yerde yatan vücut benim ama vücudumu bu şekilde seyreden de benim.” İnana-

miyordu gördüklerine ve içinde bulunduğu duruma. Kendi vücudunun ve diğeri insanların üzerinde uçuyormuş gibiydi. “Bir insanın kendi bedeninden ayrılması da ne demek?” diye düşünürken, çemberdeki kişilerin ağladıklarını fark etti birden. “Yoksa öldüm mü?” diye geldi aklına. Hemen yerde yatan vücuduna baktı daha dikkatli bir şekilde. Ölmüş değil de, derin bir uykuda olduğuna karar verdi bu kez. “O halde neden ağlıyor bu insanlar?” diye mırıldandı.

Beş erkek dördü kadın olan gruptan orta yaşlı bir adam dikkatini çekmişti. “Ne kadar da babama benziyor” diye geçti içinden. Bu kişinin yüzüne daha yakından baktığı anda da, “Baba!” diye bağırdı. Hemen babasının karşısına geçip, “Baba!” diye bağırdı tekrar ama hiçbir tepki vermiyordu babası. Bağırmalarının işe yaramadığını anlamıştı sonunda. “Akıl alır gibi değil” diye mırıldandı çaresizce. “Görebilen ama görünmeyen, duyabilen ama duyulmayan ben buradayım, benim vücudum yerde yatıyor, babam ise bu tuhaf insanların arasında...”

Tüm sesler kesilmiş, ürkütücü bir sessizlik oluşmuştu ortamda. Bütün bakışlar üzerine çevrilmiş olan Joshua’nın babası, bir anda yerinden kalkarak Garip Kıyafetli Kadın’ın ayaklarına kapandı. Bir süre bekleyen kadın, elindeki tokmağıyla adamın başına hafifçe dokunduktan sonra Joshua’nın yerde yatan vücudunu gösterdi. Çok solgun ve bitkin görünen adam, birkaç dakika oğlunun yüzünü seyretti hiç kıpırdamadan. Kadının yine tokmağıyla başına dokunması üzerine de, saygılı bir şekilde geri çekilip çemberdeki yerine oturdu. Boynunu büküp gözyaşı dökmeye devam eden babasının durumu karşısında çok duygulanmıştı Joshua. Hemen bir şeyler yapmak istedi ama olanları seyretmekten başka hiçbir şey yapamıyordu.

Üzerine Davut yıldızlı tulum giymiş olan bir adam da yerinden kalkıp Garip Kıyafetli Kadın'ın ayaklarına kapandı. Ona da aynı şeyleri yapan kadın, başını gökyüzüne doğru çevirdi birden. İki eliyle başının üstüne kaldırdığı davuluna önce seyreker, sonra gittikçe sıklaşan aralıklarla vurup, kendi etrafında dönerek şarkı söylemeye başladı. Aynı anda gruptaki herkes ayağa kalkmış ve yüksek sesle eşlik etmeye başlamıştı kadının şarkısına. Babasını seyreden Joshua, ne olduğunu anlamak için kadından tarafa baktığı an yine dehşete düştü. Yerde yatan vücudu kaybolmuştu çünkü. “Tanrım! Bu da ne demek oluyor böyle?” diyebilirdi bilinci bulanıklaşırken.

Kendine geldiğinde ortam yeniden sessizliğe bürünmüş, alevlerin yüksekliği iyice azalmıştı. Hemen kendi vücudunu, ardından da babasını aradı ama ateşin etrafında Garip Kıyafetli Kadın'dan başka hiç kimse kalmamıştı. Tam anlamıyla aptallaşmıştı Joshua. “Ne oldu, nereye kayboldu bu insanlar?” diye düşünürken, kadın onun karşısına dikildi. Bir anda çok şiddetli bir titreme duygusu hissedene Joshua, sağ yanağında büyük bir acı ve yanmayla bağırarak uyandıktan sonra, “Tanrım, şükürler olsun rüyaymış” diyebilirdi. Kalbi hızla çarpıyor, bütün vücudu titriyor, boğulmak üzereyken son anda sudan çıkan biri gibi nefes alıp veriyordu yatakta otururken. Nerede olduğunu anlayabilmesi birkaç saniyesini almıştı. Davul sesi ve bağrıışmalar hâlâ kulaklarında yankılanırken, yeniden kavuştuğu vücuduna dokundu elleriyle. Sırılsıklam olmuştu terden. Sağ elini hâlâ acıdığını hissettiği yanağına götürürken, “Kadın bana tokat attı” diye mırıldandı şaşkınlıkla.

Daha önce hiç bunun gibi tuhaf bir rüya görmemişti yirmi iki yaşındaki Joshua. “Kimdi bu insanlar, ne yapıyorlardı benim vücudumla, on yıl önce ölmüş olan babamın ne ilgisi vardı

o insanlarla, neden ağlıyordu?” diye kendi kendine birçok soru sorarken, rüyasına bir anlam vermeye çalışıyordu, ancak biraz daha toparlandıktan sonra, “Ne olursa olsun, sonuçta mantık kurallarının işlemediği saçma sapan bir rüya işte” diye geçti içinden.

“Lillian!” diye seslendi ama cevap alamadı. Yataktan kalkarak küçük dairenin her tarafını kontrol etti ama kız arkadaşı Lillian evde değildi. Aradı, ancak cep telefonuna da ulaşamıyordu. Saate baktıktan sonra, “İşe gitmiş olamaz” diye düşündü. Barın açılmasına daha çok vardı çünkü. Çok şaşkıındı, “Ters giden bir şeyler var bugün” dedi içi ürperirken.

Lillian’ın kısa bir süre için evden ayrılmış olabileceğine karar vermişti sonunda. Bu düşünce biraz rahatlatmıştı onu, yeniden uyumak istiyordu artık; ama yatak odasının kapısından içeri girer girmez irkilip geri çekildi. Gözleri yerlerinden fırlayacakmış gibiydi. Rüyasındaki Garip Kıyafetli Kadın’ı odada görür gibi olmuştu çünkü. Kalp atışları hızlandı, tüm kanı yüzüne ve beynine doğru hücum ediyordu sanki. Korku dolu gözlerle etrafa bakarken, evin duvarları üstüne yıkılacakmış gibi hissetti bu kez. Nefes alması da güçleşince, “Tanrım, neler oluyor!” diye mırıldandı panikle. “Hemen çıkmalıyım buradan.”

Öğle saatlerinde, sürekli yer değiştiren siyah bulutların kapladığı sıkıntılı bir hava vardı Washington D.C’de. Lillian’ın evinden yaklaşık on dakika önce panikle çıkmış olan A. Joshua, arabasıyla Northwest semtinin 16. caddesinde ilerlerken yaşadığı şokun etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Az önce yaşadıklarının hiç mantıklı olmadığına, Garip Kıyafetli Kadın’ı rüyanın etkisiyle görür gibi olduğuna karar veriyordu ama yine de engel olamıyordu korkularına. Nereye gittiğini bilmiyordu, Lillian ile birlikte her gün Arlington’a gidip gelirken kullandığı caddede ilerliyordu sadece.

Maryland Üniversitesi İşletme Fakültesi üçüncü sınıf öğrencisi olan A. Joshua, uzun boylu, atletik yapılı, kumral uzun dalgalı saçlı, mavi gözlüydü. Yaklaşık yirmi gün önce annesiyle birlikte yaşadığı evi terk etmiş, Arlington’da bir barda garsonluk yapan Lillian Toiner isimli kadınla birlikte yaşamaya başlamıştı.

Lillian’ı tekrar aradı ancak hâlâ kapalıydı telefonu. Bardaki esmer çocuk geldi gözünün önüne birden. “Yoksa onunla mı buluştun?” diye geçti içinden. Lillian’ın son iki-üç gündür bara gelen bir müşteriye çok sıcak davrandığını, müşterinin de akşam erkenden gelip, kapanışa kadar barda kaldığını hatırlamıştı. “Belki de onun evinde şu an” diye düşünen Joshua kıskançlık ve kızgınlık hissetti ama biraz sakinleştikten sonra, “Evde göremeyince, hemen o çocuğun yanına gittiğini düşünmen hiç doğru değil” diye geçirdi içinden. Bu sabaha doğru bardan geldikten sonraki sevişmelerini hatırlayınca, “Her şey normaldi,

haksızlık yapma” diye uyardı kendini. Hemen ardından da çok güçlü bir şekilde Lillian’la birlikte olma arzusu uyandı içinde. Onun çok beğendiği mükemmel vücudu ve davetkâr bakışları geliyordu gözünün önüne; nerede olduğunu bilse, hemen yanına gidecekti. Kendisi de şaşırmıştı bu haline. Nefesini boşalttıktan sonra, “Ben iyice anormalleştim galiba” diye geçirdi içinden ama bu tespit, Garip Kıyafetli Kadın’ın yeniden aklına gelmesine neden olmuştu. Korkuyla dönüp arkasını bir kere daha kontrol ettikten sonra, “Tanrım, neler oluyor bana?” diye mırıldandı çaresizce.

Korkuları ile arzuları arasındaki kavgada arada kalmış gibi bir duyguya kapılan Joshua, akıl sağlığından şüphe etmeye başlamıştı. Trafik yoğunluğu da ilerlemesine engel oluyordu. Cad-denin sol tarafında bulunan Masonların otuz üçüncü derece yönetim binası işte bu sırada dikkatini çekti.

Modern apartmanların arasında tarihi bir görüntüsü vardı House of the Temple ismiyle bilinen binanın. Zemin katı çok az pencere olarak kesme taşlardan yapılmış, birinci katı ise piramidal çatıya kadar oldukça uzun sütunlarla çevrelenmişti. Joshua’nın da okuduğu bir kitaptan dolayı son zamanlarda çok popüler hale gelmiş, turistlerin akınına uğramıştı. Müze ve kütüphane olarak da hizmet veren bu binayı ziyaret etmeyi düşünmüştü daha önce ama Lillian’la tanıştıktan sonra her şey gibi bunu da unutmuştu. Şimdi kalabalık arasında olmanın korkularını bastıracağını düşünen Joshua, Masonların müzesini ziyaret etmeye karar verdi.

Kısa sürede arabasını bir ara sokağa park edip, alandaki geniş merdivenlerden çıktıktan sonra binadan içeri girdi. Girişteki bölümlerde fazla oyalanmadan atriuma geçip, yüksek tavanı inceleyen sekiz-on kişilik turist grubunun yanına yak-

laştı. Biraz ilgisizmiş gibi bir görüntü vermeye çalışarak rehberi dinlemeye başladı. “Bu bina, ünlü mimar John Russell Popa tarafından, Türkiye’de bulunan antik Halikarnas Mozolesi model alınarak, 1911-1915 yılları arasında inşa edilmiştir” diyen rehber, geniş mermer merdivenleri gösterdikten sonra, “Sabırsızlıkla beklediğinizi biliyorum” dedi gülümseyerek. “Gizemli ayinlerin yapıldığı tapınak odasını görme zamanı geldi artık değil mi?”

Gizemli ayinler kelimelerini duyunca yine ürpermiş, rüyasındaki kadın bir kere daha gelmişti Joshua’nın aklına. Buna rağmen turist grubunun peşinden tapınak odasına çıktı, göz alıcı odayı görür görmez de tamamen unuttu korkularını. Oda-
nın ihtişamı diğerleri gibi onu da büyük bir şaşkınlığa düşürmüştü. Kare odanın ortasına doğru yürüyüp, önce üzerinde kutsal kitaplar bulunan granit sunağı ve yüksek tavanı, daha sonra da tam karşıdaki ahşap kürsüyü hayranlıkla inceledi.

Yaklaşık yarım saat geçmiş, sol taraftan geri dönmeye başlamışlardı artık. “Bu binanın, özellikle de bu odanın yapımında hiçbir masraftan kaçınılmamış, gördüğünüz gibi seyirci sıraları bile özenle yapılmış” diyen rehber, sıraların gerisindeki bronz kapıyı ve onun hemen üstünden başlayan metalden yapılmış kabartma şekli göstererek, “Yine burada da, Masonların otuz üçüncü derece sembolü Çift Başlı Kartal bulunmaktadır” dedi.

Turist grubundan hemen sonra duvardaki kabartma şekli incelemeye başlamıştı Joshua. Birden irkilip bir-iki adım geri çekildi. Gözlerine inanamıyordu, Çift Başlı Kartal’ın sağ başının bir anda canlandığını görmüştü çünkü. “Şaka mı bu?” diye geçti içinden. Başını sert bir şekilde sağa sola sallayıp şekle tekrar bakarken, tüm vücudu ürpermiş, tüyleri diken diken olmuştu. “Tanrım! Bugün ne tuhaf olaylar oluyor” diye geçirdi